

1

Пренебрегвайки факта, че с течение на времето Андерс вече изобщо не намираше за смешна всяка шега, всяка игра на думи или подигравка, които някой би си позволил с неговото име* и която беше чувал минимум стотици пъти, той наистина бе открай време малко по-различен от другите – от съучениците си или от познатите си извън интерната. Всичко започна, когато дойде тук на девет години (две години по-рано от обичайното) и разгроми напълно учебната система, като прескочи веднага един клас. Това стана възможно с помощта на няколко частни урока (и едно щедро дарение за интерната от страна на баща му) и оттогава интернатът в Драхентал му стана не само втора, а и единствена родина.

Андерс прекарваше практически цялото си време в стария, величествен замък, зад чиято умишлено скромно поддържана фасада се криеше един от най-отбраните и скъпи интернати в страната. Там той беше не само по време на учебните часове – Андерс се гордееше с това, че в живота си не е избягал от нито един час, което от една страна отговаряше

---

* Игра на думи. „Anders” на немски означава „различно”. – Бел. прев.

на истината, но от друга беше достатъчно, за да го направи аутсайдер сред съучениците му – но и през голяма част от свободното си време, съботите и неделите и дори по-кратките ваканции.

Разбира се, че Андерс имаше приятели сред другите възпитаници на интерната, но не много и ако трябваше да е честен със себе си (което не се случваше често), щеше да е принуден да признае, че те не му бяха особено добри приятели. Това се дължеше отчасти на факта, че Андерс беше това, което всъщност беше, а именно синът на Отмар Берон, собственик на една от най-големите семейни бизнес империи в страната и в същото време, извънредно умен. Неговият коефициент на интелигентност варираше, в зависимост от метода, по който се измерваше, между 145 и 160. Нито едното, нито другото беше нещо чак толкова необичайно за замъка Драхентал. Прекалено високата учебна такса, която родителите трябваше да платят, се грижеше за естественя подбор и дори родителите, които можеха да си позволят такава огромна сума, за да поощрят децата си (или за да се отърват от тях), правеха това в много редки случаи, особено ако децата им бяха глупави.

Да си богат не беше нещо необичайно в Драхентал.

Да си в някаква степен интелигентен – също.

Андерс бързо осъзна, че да си *ужасно богат* и *много умен* едновременно, беше комбинация, която бързо можеше да се превърне в проклятие, от което човек трудно да се отърве. Вместо истински приятели, тук той имаше доста завистници, които само чакаха да го сполети зла участ, нещастие или пък

съдбата да му изиграе лоша шега, което те гласно биха определили като *най-висша справедливост*. Така че не беше чудно, че Андерс отрано започна да се изолира от другите и да прекарва свободното си време малко или много сам, или с книгите си, музиката си и своите DVD-та, или в дълги разходки в гъстите гори, които обграждаха замъка Драхентал. Докато другите прекарваха свободните си следобеди в отдалеченото на около двадесет километра селце, той предпочиташе да гледа филми или да чете книги, а понякога в събота и неделя предприемаше дълги разходки или (забранени) излети до близката планина.

На Андерс не му пречеше да е сам. По-рано, преди години, той наблюдаваше другите и изпитваше смесица от съжаление и завист, когато ги гледаше как играят заедно и се смеят, като жив израз на своето *приятелство*, но това беше отдавна. По онова време беше дете. Той и сега не беше наистина пораснал, но не беше и дете, а и защо трябваше да копнее за нещо, което, първо на първо, никога не беше познавал и второ, никога не би получил?

Само че това не отговаряше съвсем на истината. Имаше поне *един* човек, когото Андерс възприемаше като приятел и звъненето на мобилния му телефон точно в този момент му напомни, че този човек не само се намира на път за насам, но и че понякога може да бъде доста нетърпелив. Той бързо извади телефона от раницата си, погледна дисплея и установи, че беше получил есемес от Яник, точно както беше очаквал. И съобщението, също както очакваше, бе извънредно кратко и се състоеше само от три думи: *почти съм тук*.

Андерс се усмихна. Това беше типично за Яник. Макар че никога не би си го признал, той се отнасяше към всякакъв вид техника с дълбоко загнездено недоверие и точно затова мразеше всеки уред, който имаше повече от едно копче и чийто начин на действие не можеше да прозре – което не означаваше, че не умееше да борави с него. Но на Андерс му трябваше една година, за да накара Яник да не използва мобилния си телефон само при спешни случаи и приблизително още една, за да го накара да изпраща нещо толкова елементарно като есемес.

Още една причина, за да не го оставя да чака. Когато Яник пращаше съобщение като „почти съм тук“, това означаваше, че вече е на завоя по пътя за портата. А точно днес Андерс особено много желаше да напусне замъка, което беше нещо типично за по-голямата част от съучениците му през цялата година. След три дни започваше лятната ваканция, което означаваше, че за Андерс тя започва днес. Понякога той си мислеше с известно лукаво злорадство, че си има известни предимства да си едновременно ужасно богат и много умен. Ръководството на интерната никога нямаше да се осмели да откаже да изпълни желанията на баща му, а и три пропуснати дни не биха навредили на средния му успех. Той всъщност нямаше как да получи повече от шестица по всички предмети.

Почти без да гледа, пхна някои неща в раницата си – всичко, от което се нуждаеше, щеше да намери на яхтата на баща си, така че единствените важни предмети бяха МРЗ-плеърът с музика и книгата, която четеше в момента и за чийто завършек не можеше да чака две седмици – сложи чантата на

рамо и излезе бързо от стаята. Не си направи труда да заключи. Беше късен следобед и времето беше чудесно от седмици, което означаваше, че замъкът беше безлюден. Преди да се върнат другите, домакинът щеше да направи една обиколка, да подреди и да заключи. Както вече споменахме, понякога си имаше известни предимства...

Бързо, колкото му беше възможно, но без да тича, той се спусна по дългия, покрит с тъмен паркет коридор и се затича по стълбите. Огромното фоайе също беше празно. Преди години, когато дойде за пръв път тук, огромната зала с пода със строга шахматна украса, облицованите с дърво стени, широките един човешки обхват колони и покритият с почти черно дърво таван толкова го бяха впечатлили, че думата *страхопочитание* би паснала най-добре на това, което бе изпитал. И без съмнение това беше причината то да бъде построено точно така. Днес на това помещение му липсваше старото въздействие. Напротив, настроението на Андерс се покачваше с всяка крачка, която го доближаваше до вратата. Очакваха го две седмици Средиземно море и една яхта, дълга тридесет метра. Сбогом учене, здравей приключение!

Андерс така беше обзет от радостно очакване, че едва не се сблъска с един мъж, който тъкмо подаваше ръката си, пълна с пакети, от една кола за доставки, която беше паркирана непосредствено пред отворената врата. Без съмнение господинът също носеше известна вина за сблъсъка: той се обърна точно в момента, в който Андерс излизаше устремено от вратата – беше или потънал в мисли, или очакваше някого друго. Когато видя Андерс, мъ-

жът така се стресна, че изпусна половината от пакетите си и на лицето му се появи изражение, което момчето щеше да опише като *явна уплаха*, ако имаше и най-малкото основание за това. И останалите три пакета се изплъзнаха от ръцете му и паднаха на земята (от лекотата, с която се търколиха, едва ли тежаха много), а Андерс успя да направи една бърза и непохватна крачка, за да не се спъне в тях и да падне на земята.

– Извинете – измърмори той.

С една втора още по-несръчна крачка и повече късмет, отколкото умение, той успя отново да запази равновесие и да се обърне към мъжа със синия работен костюм. Тъмнокосият мъж тъкмо се беше навел да събира пакетите с невероятна бързина. На Андерс му направи впечатление, че лявата му ръка има ужасни белези и той очевидно трудно си служеше с пръстите.

– Наистина много съжалявам – каза той. – Мога ли да ви помогна?

Тъмнокосият погледна нагоре и го прониза с такъв поглед, като че ли го бяха хванали на местопрестъплението. Сякаш искаше да каже нещо, но тогава очите му се приковаха в една точка някъде зад Андерс. За секунда той се ядоса още повече, но после извърна глава и продължи да събира пакетите си. Когато Андерс все пак се наведе да вземе един пакет, мъжът с белязаната ръка го пропъди с гневно движение.

– Не пипай – изръмжа той. – Аз ще се оправя.

Андерс за малко щеше да му отвърне подобаващо – в края на краищата, вината за дребното произшествие беше и на двамата – но се задоволи само

да вдигне безмълвно рамене и отново се обърна. Погледът му падна върху колата за доставки, която стоеше с отворени задни врати пред стълбището. Освен пакетите, които тъмнокосият събираше с ругатни, в нея нямаше почти нищо. В изненадващо голямото багажно отделение се виждаха само няколко смачкани на топка опаковъчни хартии и една ролка тиксо. Зад малкото прозорче, което се намираще между багажното отделение и шофьорската кабина, Андерс различи силуета на още един мъж. Шофьорът не беше дошъл сам.

– Е, днес да си виждал призраци?

Андерс затвори за миг очи, преброи наум до три и бавно се обърна, щом чу гласа зад себе си. Право пред него стоеше широкоплещест исполин в кожено яке, късо подстриган, с изрусена коса и лице на прасе, който го фиксираше с лукавите си очи. На една крачка от него се намираще друго създание, което, изглежда, полагаше всички усилия, за да прилича на Свинското лице, но съвсем безрезултатно. Това бяха Ник, гордостта на интерната, и един от неговите безмозъчни приятели, които го придружаваха навсякъде.

– Не – отговори Андерс с известно закъснение. – Само двама кретени. – После забеляза с крайчеца на очите си някакво раздвижване, обърна за малко глава и се поправи: – Трима.

Ник пребледня и лукавият блясък в очите му потвърди подозрението на Андерс, че не беше подбрал добре думите си. И все пак, нали винаги го бяха учили, че не трябва да лъже?!

– Днес си голям шегаджия, а? – каза Ник.

Приближи се с поклащане, а лукавите искри в очите му блеснаха по-силно. Андерс запази спокойствие и дори някак му се удаде да устои на погледа на Ник, но вътрешно беше притеснен. Трите страшилища бяха прословутите хулигани на интерната и естествено, бяха набелязали за жертва точно него. Обикновено успяваше да ги избегне и не се страхуваше от тях, когато се появяваха поотделно. За нещастие този път бяха дошли заедно и Андерс разбра по все по-застрашителните искри в очите на Ник, че няма да се размине само с няколко обиди и заплахи.

– Езика ли си глътна? – попита Ник, след като Андерс отговори по единствения непагубен за него начин, а именно – с мълчание.

Андерс продължаваше да мълчи. Мислите му препускаха. Ник стоеше на крачка и половина от него, а другите двама бяха застанали така, че заедно с Ник Прасето образуваха триъгълник, в чийто център беше той. Казано по друг начин – бяха го обкръжили. Шансът да се измъкне беше нулев.

– Явно – отговори си Ник сам, като поклати глава и се ухили недружелюбно. – Е да, и аз на твое място бих напълнил гащите. – И кимна към ранцата, която Андерс беше преметнал небрежно през рамо. – Къде си се запътил?

– Все едно – отвърна Андерс. – Само да е далеч от теб. – А същевременно панически си задаваше въпроса, дали всъщност е нормален. Все пак шансът да се отърве от тази история без счупени ребра и тежки рани беше едно на милиард и то само в случай, че си държи устата затворена.

И последната следа от усмивка изчезна от лицето на Ник, а очите му заблестяха кръвожадно.

– Днес си голям шегаджия – отсече той яростно, докато свиваше дясната си ръка в юмрук. Андерс чу изпукването на кокалчетата. Странно, но погледът на Ник не беше отправен директно към него, а блуждаеше някъде зад гърба му. И тогава Андерс разбра. Ник не гледаше нито него, нито своите съучастници, а шофьора на колата за доставки. Вероятно искаше да прецени дали мъжът ще се намеси, когато той и неговите приятелчета го нападнат.

В същото време мислите на Андерс направио бушуваха. Една немалка част от него, изглежда, се беше отправила по пътя на самоунищожението и този опит можеше да се увенчае с успех.

– Е добре, имаш право – каза той, като полагаше всички усилия да изглежда така, все едно дълбоко се е разкаял и изпитва известна доза страх. – Съжалявам. Би могъл да проявиш великодушие и да си затвориш очите по изключение.

Ник изглеждаше напълно изумен. *Тази* реакция беше наистина последното, което бе очаквал. После лицето му се изкриви в грозна усмивка.

– Мда, всъщност защо не? – отговори той. След което вдигна ръка и насочи палеца си нагоре, като го гледаше замислено. – Кое да бъде?

И наистина се опита да бръкне с палец в дясното око на Андерс. Атаката му беше толкова абсурдна и внезапна, че за малко да сполучи. Буквално в последния момент Андерс се наклони настрани, като едновременно с това сграбчи китката на Ник и я дръпна с всичка сила, същевременно се завъртя още повече, така че момчето направио полетя над

внезапно прегънатото му тяло и загуби почва под краката си.

Докато Ник се преобръщаше грациозно и светкавично бързо във въздуха, а после се сгромоляса шумно на земята, като чувал с картофи, Андерс проумя, че току-що е допуснал трета фатална грешка. Съвсем инстинктивно той отскочи назад, наведе се и изпъна десния си крак, така че спъна един от глупациите на Ник, който пък от своя страна съвсем дружелюбно повлече приятелчетата си за краката. Но Андерс не се зальгваше. Яник му беше показал някой и друг трик, а и беше тренирал две години джудо, преди да му омръзне, така че можеше чудесно да се отбранява. Момчетата обаче бяха трима и всеки поотделно беше по-силен от него. Каквото и да било бойно изкуство не би могло да уравни сили. Трима брутални биячи срещу един джудист – това го имаше във филмите, но не и в реалността. Той бързо се отдръпна още няколко крачки назад, застана здраво на земята с леко разтворени крака и вдигна юмруци, докато противниците му се изправяха, повече изненадани, отколкото впечатлени. Зад него се затръшна врата на автомобил и Андерс чу включения двигател. Шофьорът на колата за доставки и неговият придружител явно бяха решили да не се намесват в неравната борба. С него беше свършено. Прасенцето Ник и неговите приятели щяха да го блъснат грубо на земята и да го ритат, докато не ги заболят краката. Но Андерс беше решен да не се дава лесно.

Съдбата беше на негова страна. Точно когато Ник се беше изправил напълно и запъхтян се беше насочил към него със своите осемдесет килогра-

ма, прозвуча силно изсвирване на клаксон и един огромен, лъскав, бежов джип „Хамър” профуча с ръмжене през портала на замъка. Огромните гуми изскърцаха силно върху прастарата калдъръмена настилка, когато внушителният автомобил направи рязък завой и – съвсем не случайно – спря между Андерс и Ник. Вратата на джипа бързо се отвори и отвътре излезе Яник, облечен както винаги с широки дънки, черно поло и както в повечето случаи с тъмни очила. Днес те пасваха на времето, но той ги носеше и в проливен дъжд, а понякога дори и нощем.

Яник не си направи труда да извади ключовете, нито да изгаси двигателя – никога не бе държал на неща като опазване на околната среда или пестене на енергия, – а кратко кимна на Андерс за поздрав и невъзмутимо се обърна към Ник.

Дебеловратото момче се поколеба и Андерс ясно видя как започна трескаво да мисли. Ник беше висок колкото Яник, почти толкова тежък и изтъкан преди всичко от мускули, а в този момент изключително и само от гняв. А и двамата му другари бяха всичко друго, но не и хилави. Въпреки това Андерс си отдъхна вътрешно, понеже знаеше с точност какво щеше да се случи още преди гневът на Ник да се отприщи като въздух под налягане. Не за първи път присъстваше на нещо такова. Яник също не изглеждаше съвсем безобиден – як, добре сложен, с тридневна брада и късо подстригана черна коса, в него всъщност нямаше нищо забележително или заплашително. И все пак Андерс беше ставал свидетел как много по-силни мъже от Ник първо бяха преб-

леднявали, а после, треперейки, бяха изчезвали само при един поглед от страна на Яник.

Това подейства и този път. Ник продължи да го гледа враждебно още една секунда, след това се обърна и си тръгна като пребито куче. Андерс знаеше и без да се оглежда, че и двамата му придружители се бяха изнизали с него.

Усмихнат, Яник отново се обърна към Андерс.

– Тези твои приятели ли бяха?

– Най-добрите – отговори Андерс. – Ти се появи твърде рано. Тъкмо щяхме да се сбогуваме подobaщо.

– Аз мога да си тръгна и да пия някъде едно кафе – предложи Яник.

Андерс за секунда се престори, че обмисля предложението му, и накрая само вдигна рамене.

– Е, остави. Не беше толкова важно.

Яник се засмя и после за миг стана много сериозен.

– Трябва ли да си поговоря с тримата тъпаци?

Този път Андерс наистина размисли една секунда над предложението му. Беше примамливо. Можеше съвсем живо да си представи как би изглеждал този *разговор* и с удоволствие би искал да види тримата умници леко стреснати, но накрая само поклати глава.

– По-добре недей – каза той. – Все пак трябва да прекарам известно време с тях, нали? – Той се засмя. – Но не и следващите две седмици. Така че подкарвайте колата, Густав. Самолетът ми ме чака.

– На вашите заповеди, Ваша Странност – ухили се Яник.

Андерс смъкна раницата от раменете си и я подаде на Яник, но той игнорира жеста и се качи отново в хамъра. Андерс направи изключително заплашителна гримаса, заобиколи колата и се метна на неудобното място до шофьора, без да отваря вратата.

– Това ще бъде вписано в личното ти досие, нали ти е ясно?

– Напълно – каза Яник. – Но едно провинение в повече не е от значение. Сложи си колана!

Андерс го послуша, Яник включи двигателя и потегли, без от своя страна да си сложи колана. Не беше изминал и няколко метра, когато натисна спирачката и погледна съсредоточено в огледалото.

– Какво има? – попита Андерс.

– Тази кола за доставки – подхвана Яник, като погледна в огледалото за обратно виждане. – Знаеш ли кой е това? Имам предвид, познаваш ли тези мъже и знаеш ли какво доставят?

– На кой въпрос да ти отговоря най-напред? – попита Андерс.

Яник му хвърли кратък, но толкова изразителен поглед, че той побърза да допълни:

– Не. Нямам представа кой е това или какво доставят. Какво може да е? Сигурно някакви материали за училище.

– След три дни започва ваканцията – замисли се Яник.

– Може би все пак и дотогава имат нужда от тоалетна хартия или салфетки, или от моливи – подхвърли Андерс подигравателно.

Но Яник остана сериозен. Той още секунда продължи да гледа колата в огледалото за обратно

виждане, после извади от джоба си писалка и записа номера на автомобила, поради липса на хартия, направо върху ръката си.

– Защо правиш това? – попита Андерс.

Яник запали двигателя и потегли.

– По-късно ще проверя номера – каза той. – Човек никога не знае.

Почти против волята си Андерс също погледна още веднъж в огледалото за задно виждане и за втори път разгледа критично колата за доставки, но точно толкова безрезултатно, колкото и първия. Беше поостаряло и поочукано превозно средство без надписи, това беше всичко.

– Яник, **някой казвал ли ти е, че страдаш от параноя в напреднала фаза?** – попита той.

– Баща ти например. – Кимна Яник. – Това беше причината, поради която ме взе на работа – добави той в своя защита.

Андерс въздъхна. Бяха пристигнали до наполовина вдигнатата предпазна решетъчна врата на замяка и той инстинктивно наведе глава, когато преминаха с главоломна скорост през нея. Изпод двете гуми на джипа полетяха пръст и чакъл, докато изкачваха с бясна скорост стръмното нанагорнище, като при това само две от гумите се намираха на улицата, а другите две бяха на бордюрите. Въпреки че си бе сложил колана, Андерс се вкопчи здраво с две ръце в седалката си и се пусна едва когато вече бяха изкатерили улицата. Всеки друг автомобил на мястото на хамъра би се преобърнал поне три пъти за последните сто метра, в това беше сигурен.

Яник, на когото естествено не бе убягнала неговата внезапна нервност, се усмихна широко.

– Да не би да те е страх?

– От какво? – парира Андерс. – Но имам един въпрос: Сигурен ли си, че баща ми ти плаща, за да се грижиш за мен, а не за да ме убиеш?

Яник се засмя. Той не каза нищо, но още веднъж погледна в огледалото за задно виждане и продължи да кара все толкова бързо. Андерс също се обърна леко в седалката си и погледна назад. Замъкът почти беше изчезнал от погледа им. Той едва можеше да различи бялата кола за доставки, която се появи иззад вратата и пое по тесния криволичещ път, но, разбира се, много по-бавно, отколкото го беше направил Яник. Въздъхвайки, той се обърна отново напред.

– Ти си луд.

– Само предпазлив – поправи го Яник.

– Не мислиш сериозно, че онези бяха нещо повече от безобидни доставчици!

– Нищо не *мисля* – отговори Яник сериозно. – Опитвам се да *знам*.

– От коя езотерична книга е това пък сега? – попита усмихнат Андерс, но Яник остана сериозен.

– Ти не си кой да е, Андерс – каза той. – Баща ми ми плаща, за да те пазя.

– Това обаче не означава, че зад всеки храст трябва да виждаш наемен убиец или ужасен похитител – каза Андерс.

– Явно все още не си съвсем наясно кой е баща ти – отвърна Яник.

Андерс искаше да отговори, но след още един бърз поглед в огледалото и с леко повишен тон, Яник продължи нататък:

– А вследствие на това кой си и ти. Баща ти е много състоятелен човек.

– О, така ли? – подметна подигравателно Андерс.

– Не става дума само за парите – упорстваше Яник. – Властните хора понякога имат властни врагове. Просто е по-добре човек да бъде предпазлив. – Той се засмя. – Но специално в този случай може би имаш право. Може би все пак бяха само безобидни доставчици.

Андерс посочи номера на колата, който Яник беше записал върху ръката си.

– Тогава можеш да изтриеш това.

– Нее – ухили се Яник.

Той отново погледна в огледалото за обратно виждане и продължи да кара все още твърде бързо. Едва когато се отдалечиха на поне пет-шест километра от замъка, отпусна малко педала на газта. Но наистина съвсем малко.

– Вълнуваш ли се? – попита той.

– Понеже ти си на волана ли? – отвърна Андерс с въпрос. – Със сигурност.

– Все пак след един час вече ще си в самолета, а няколко часа по-късно ще си на яхта в Егейско море. На твоето място аз щях да съм развълнуван. – Той повдигна рамене. – Освен това ще видиш отново баща си. Той във всеки случай много се радва, че ще прекара следващите седмици заедно с теб.

– Той има ли толкова много време? – попита Андерс.

Съжали за думите си още преди да ги беше произнесъл. Прозвучаха много по-хапливо, отколкото си мислеше. Поне така си внуши.

– Всъщност не – отговори Яник, като сви рамене. – Но за теб ще намери. – Той хвърли бегъл поглед към Андерс, вероятно смяташе, че той не го е забелязал. – Баща ти наистина ще се радва да те види.

– Аз също – отговори Андерс съвсем чисто-сърдечно. Странното беше само, че дори на него му направиха впечатление горчивите нотки в гласа му. – Сигурно щях да се радвам много повече, ако не го виждах само две седмици в годината.

Яник въздъхна.

– Винаги съм смятал, че в интерната ти харесва.

– Така е – смотолеви Андерс.

Идваше му сам да се шамароса. Защо изобщо подхвана тази тема?

– Аз често съм с баща ти – каза Яник. – Всъщност винаги, когато не съм с теб. Не казвам това, за да го оправдая, но повярвай ми, не би бил по-щастлив, ако ти живееше при него. Седмиците, които сега ще прекарате заедно, наистина са цялото му свободно време. Той е постоянно на път и почти няма ден, в който да се прибира преди полунощ.

– За да спечели още няколко милиона ли? – попита Андерс.

– Глупости! – възрази Яник толкова гневно, че сам се учуди на себе си. След една доста дълга пауза той продължи с далеч по-спокоен тон: – Наистина не става дума за пари. Баща ти взима работата си много на сериозно. Тя е много важна, повярвай ми. Освен това има един куп отговорности.

– Какви?

– Например за хората, които работят за него. И за още много други. – Отново се поколеба за момент и повторно смени тона си, преди да продължи. – За ради онези тримата отпреди малко ли е всичко това?

На Андерс му отне минута, докато разбере за какво му говори Яник, но после поклати отрицателно глава.

– Прасенцето Дик и неговите приятели ли? Не.

– Прасенцето Дик? – засмя се Яник.

– Всъщност той се казва Ник, но прасенцето Дик му пасва повече според мен. – Андерс отново поклати глава. – Няма нищо общо с тях. Тримата са хулиганите на училището. С всички се бият. До края на ваканцията вече ще са забравили за случката. Паметта им е къса. Само не мога да разбера защо още не са изхвърчали оттук.

– Може би защото родителите им все още смятат, че ще влязат в правия път – отговори Яник. – А също и някои от учителите.

– Те да влязат в правия път?! – въздъхна Андерс.

– Дай им шанс – каза Яник добродушно. – Млади са. Някои хора трябва да пораснат, за да загърбят лудориите.

– С това ми намекваш, че още не съм пораснал – предположи Андерс.

– Не, не си пораснал – отговори Яник сериозно. – И трябва да се радваш за това.

Той внимателно натисна спирачките, даде мигач и със свирещи гуми се отклони от главния път. Андерс инстинктивно се вкопчи в седалката си, въпреки че Яник не караше и наполовина толкова

опасно бързо, колкото преди. Може би щеше дори да му отговори, но понеже колата се разтресе и той се олюля насам-натам, не можеше да каже нищо, без да се изложи на опасността да си прехапе езика. И все пак беше донякъде доволен от лошото състояние на пътя. То беше добър повод да приключат темата, която му ставаше все по-неприятна.

Още пет минути пътят беше толкова лош, после стана по-добър, но облекчението на Андерс не продължи дълго. Яник измина неколкостотин метра, после изведнъж зави по един тесен горски път, който свършваше след няколко крачки пред една метална преграда. После излезе от колата, извади от джоба си връзка с ключове и отключи тежкия катинар, с който беше заключена бариерата. Без никакво обяснение отново се качи в колата, измина още пет метра и повтори процедурата в обратен ред.

– Аха – каза Андерс, когато отново потеглиха.

– Закъснели сме – обясни Яник, без да го питат. – Ако караме през гората, ще спестим поне пет километра.

– Е да, и със същото темпо – каза Андерс подигравателно. – И съвсем случайно бариерата ще спре всеки преследвач. Дори една бяла кола за доставки.

– Глупости – възрази Яник. – Тази отсечка е много по-приятна. Мислех, че обичаш природата.

Андерс се примири. Когато Яник не искаше да говори за нещо, не говореше и точка по въпроса. Но му беше ясно, че той премълчава нещо. Може би щеше да поговори с него по-късно, когато седнеха в самолета за Гenua.